

Slavkovskýho. Neb jest tam krásně. Jak jsme ondynoj viděli v tydlevízi. A jak potvrdila taky Petrs01. To byl program pro sobotu, předposlední den dovči. Ráno mě Brtník vzbudil a šel cournout před odjezdem psy. A před tím jsem ještě slyšela štrachání takový.... Vyloupla jsem se z postele, kouknu na budík a... to je mi příjemný zjištěníčko! Ne v sedm jako do Krušek! Nechal mě spát do osmi! Paráda.

Ocenila jsem toto jeho galantní chování hlasitě u snídane a vychválila ho, že mě nechal pospat. A dodala jsem, jak se mi taky mnohem líp taky snídá, než v těch hroznejch sedm hodin, kdy mi žaludek nic nebere. Dosnídáno, vyjíždíme. Počátek cesty nevede vzhledným koutem naší země. Neb hlavně obce, kterejma jedeme jsou vážně zanedbaný a zabordelený. Ale pak převládne příroda a to už je jinčí kafe.

Mimochodem kafe.... zas mě zachránila pumpa. Ledva vyjedem zpátky na silnici, kouknu po pár locích kávičky na hodiny na palubní desce a.....!!!! Hele tady něco neštymuje!!! Dyk vono je teprve něco málo po devátý????!!!!!! To ale nemůže přeci bejt, když jsem vstávala ve vosum, snídali jsme a už jakou dobu jedeme!!!!!!!!!! Svoje pochybnosti vyslovuju nahlas a..... Brtník se nejdřív culí, pak usmívá a pak se tlemí nahlas!!!! Toooooooo je smeták zákeřnej ?. Tak proto to štrachání, když mě budil! To přeřizoval budík!! A proto šly hodiny na schodech v kuchyni o trochu jinak, nežli ty v ložnici, ač jinak jdou naprosto shodně. S těma taky hejbal!!!! A já si pochvaluju jako blbka, jak se mi dneska mnohem líp vstává a snídá, když je to o hodinu pozdějš! ????. Mno máme tím pádem o zábavu postaráno.

Jak se blížíme k cíli, přibývají louky a pastviny. Louky jsou už většinou posekaný a pastviny plný kravek různých plemen. Mám ráda kravičky na pastvě, je to pro ně o hodně jiný žití. Dojedeme do Slavkova - Horního, aby nedošlo k omylu, že jsme si dali zajíždku až na Moravu - a jdeme do infocentra načerpat inspiraci kam vyrazit. Po pozdravu vychrlím na sympatickýho týpka, co potřebujeme najít za výlet: chceme hlavně přírodu, ať je to vhodný i pro psy, hlavně v lese a..... ať tam nejsou lidi. ? Týpek umí a nabídne nám tři možnosti, z toho jednu svou oblíbenou trasu. Pak, akorát když zaujatě civím na leták ve svý ruce mi výběr dalšího výletu schválí a pošle nás ještě na popraviště. Kdo z vás viděl kdy popraviště? Řekla bych, že jich v Čechách asi moc nemáme. Je chladno, auto totál ve stínu a popraviště nedaleko od Slavkova. Tak necháme pesany pro tentokrát tam a vyrážíme sami. I když trochu hudruju, že by mohli s náma. Ale je fakt to, co si nakonec uvědomím. Jsou místa kam je lepší svoje psí přátele nebrat. Což nadšeně uvítá Brtník jako dobrej argument pro svý

rozhodnutí a dodá, že by tam mohla Tazzymíra nasosat ešče nějakou tu negativní energii a švihlo by nám definitivně ☐ .

Ještě se vrátí k tomu infocentru. Jen pro zajímavost Než jsme odešli pořádně jsem si to tam prohlídla. Je to úžasný dům z patnáctého století!!!! Zůstal jako jeden z mála. Ostatní stejně staré domy byly zničeny. Což je strašná škoda. Nevím jak vy, ale já měla o Slavkovu představu jako o starobylém městě, a ne o nevzhledný a ucouraný obci, kterou z něj bohužel v nedávné historii udělali.

Cesta na popraviště vede do kopce. Jak jinak taky. Vždycky bývala popraviště na Šibeničním vrchu. Tohle je hodně zachovalý, vlastně prý jedno z nejzachovalejších a pochází z doby kolem roku 1500. Chybí vlastně jen trámy, propadlo a.... provaz. A kat. Začteme se do informační tabule a dozvíme se třeba to, že popravení se nechávali viset tak dlouho, dokud provaz neuhnil a nespadli. Vlastně češtinou spíš už nespadly-páč to byly mrtvoly ☐ . Pak byli zakopáni právě zde na popravišti. Hmmm ty blbě energie tady bude velmi mnoho. Taky píšou, že jedním z důvodů, proč byly popraviště umísťované takhle viditelně bylo i vyjádření toho, že ve městě panuje pořádek a nepravosti se tu netrpí. Kata si tu, stejně třeba na Lokti půjčovali. Protože mít svého kata byla drahá záležitost. Ale to ví každý, kdo četl něco málo o katu Mydláři. Museli bydlet, jako nečistý osoby, za městem. Takže to město jim muselo poskytnout bydlení a tak, platit mu..... a tudíž bylo lepší si ho půjčovat. (Dneska by se asi šéroval ☐) . No bylo to zvláštní, být na takovém místě. Rychle jsme pak seběhli zpátky k autu a cestou nám z křoví nadával srnec. Pejsci nenadávali, ty se jen těšili, až už půjdeme.

Jen museli chvíli ještě vydržet, páč jsme se vraceli za těma výletama do Krásna. A vymysleli jsme si, že spojíme dva ze tří navrhovaných výletů. Půjdeme tu oblíbenou liduprostou trasu týpka z infocentra a vyšperkujeme to záblížkou na tu rozhlednu! A! Taky načíhneme do hornického muzea, který se nám "přimotalo" do cesty. Odtamtud mám jeden supr fotografický úlovek, který do zajista potěší každou z dam, jež pracuje jako mzdová účetní ☐ a do zajista si oddechne, že současné její pracovní pomůcky jsou značně, ale vážně značně sofistikovanější ☐ Stroj který mám na mysli není prastará kalkulačka na kliku, kde pááák ☐ .

Ještě jedna a poslední zastávka. Před místní samoškou. Neb nám kručelo v břiše. Takže pytlík rohlíků pro všechny, pro Brtníka čabajka, pro mou maličkost šunka, a pro pesany

jakási psí kousavost. A pak už z parkoviště jakýhosi na úplném konci městečka vyrážíme podél potůčku někam k té rozhledně. Když vystoupáme za poslední domky otevrou se před náma pastviny a..... nádherný louky. Rozlehlý, prostorný, tak jak je miluju. Na té jedné se usalašíme a pustíme se všichni do jídla. Báječná siesta. A ty výhledy!! Pohodička, klídek, nic vás netíží. S posledním vdechnutým drobkem se vydáváme mezi loukama dál, až dojdeme k rozhledně.

A tady se mění můj obvyklý scénář. Protože já na rozhledny nechodím. Nikdy nevylezu totiž až nahoru. Těsně před tím se vždycky ve mně něco kousne a já dál nemůžu a jen horko-těžko se dostávám pak dolů. Jenže tahle krásná a kamenná rozhledna je úplně jiná. Je sice otevřená, nejdete vnitřkem jako třeba na Černý studnici nebo jiných kamenných rozhlednách, kde je pak ale stejně zpravidla ten poslední úsek po železných točitých a roztřesených schodech, ale je postavená tak, že vám prostě dává pocit jistoty. A to nejen při výstupu, kdy to schodiště jde šroubitě po obvodu dutý věže a je vlastně právě tou budovou a rozhlednou samotnou, ale i pak nahoře. Nechytám vůbec paniku a užiju si poprvý ten široký výhled.

Je tam nádherně a je skvělá viditelnost. Jednotlivý kopce pomáhají identifikovat popisný tabulky vyrobený z krásných bílých kachlíků. Jsem fakt nadšená. Jen si hlídám pesany, protože oba mají tendenci vyskočit si předníma na kamennou zeď a rozhlížet se taky. To nemám z bezpečnostních důvodů ráda. Víím o vižle, která si takhle vyskočila na hradní zeď ve Velharticích a nedopadlo to dobře. Takže sice páník nechápe, co dělám Dášu, ale to je mi dost fučík. Cestou dolů si ohařiska prohodíme a já si беру Flekatici. Aaa hezky pomaluuu. Když jsme šli nahoru - 120 schodů do výšky 25 metrů - byli jsme na schodišti sami. Teď je tu cslkem provoz a prostor na míjení je minimální. Paráda, to se mi hodí. Nikdo z protijdoucích se psů nebojí a tak je to paráda Talicvičeníčko.

Projdeme znovu loukama pod rozhlednou a vnoříme se do lesů. A ty jsou tu fakt nádherný. Týpek měl pravdu, o člověka tu nezakopnem. Jen o jezdkyni na koni □ . Ale jinak nic. Jsme tu sami. Kolem hluboký lesy, v jedné části rašelniště a pak už zase lesy. A lesní rybníčky. Ten první je takový divočejší, jak ze strašidelný pohádky. Ještě strašidelnějším se stane, když do něj vlítne Talimůra a skáče tam placáky. Řadí tak, že jdeme s Rumíčkem radši stranou, protože to by se do vody vůbec nedostal. Pokud tedy chce zůstat naživu a ne být přeražen a převálcován stádem neurvalejch fleků. Ale netrvá dlouho a jakmile stádo zjistí, že my si

taky házeme, vlítne k nám, ukradne Rumíčkově jeho klacek a zbaběle s ním prchne. Čórkařka jedna. ☐ Ten trouba jen stojí a kouká. Vydáváme se dál a já kolem rybníčku objevuju stoku na splavování dříví. Jdu se po ní podívat, jestli by se to dalo vyfotit, nebo jestli by se nedal nějak hezky vyfotit ten rybníček. Doprovází mě dusot a tak se radši zastavím, aby mě ta blbka nesrazila z kamenný zídky tý stoky někam dolů. Ve vteřině letí tam a zas zpátky. Nechá se ale ukáznit a tak si to tam můžeme všichni tři pořádně prohlídnout.

Když sejdem z kopce, cesta se rozdvojuje a zavede nás k dalšímu rybníčku. A ten je náádhernej, voda čistá, vonící a průzračná. Žádný bahno! Dno je z písku. Hodně, ale fakt hodně mě mrzí, že s sebou nemáme plavky, nebo aspoň třeba tričko na převlečení, páč pak bych si šla zaplavat klidně jen v tílku a bombardácích :-), protože to by za to stálo. Jenže vzhledem k zádům svým si nelajsku je pak držet delší dobu v mokrým tričku. To by mi to spočítaly, a to bych nerada. A tak si aspoň vlezu za Rumíčkem do vody po šortky a čutám mu vodičku. A vysvětluju tý koze flekatý, že to na co tak urputně řve, nejni žádný vodní strašidlo, ale stavědlo. Ona prostě nesnáší, když je něco na hladině. Však taky přísně hledí na tu hlavu, která po hladině plave ☐. To by mohlo bejt pěkně nebezpečný, víte? ☐ Se modlím, aby jí nenapadla nějaká její zhovadilost ☐. Naštěstí ne a zůstane na břehu. Dokonce si pak odpustí už i ty hlasitý komentáře.

Když opouštíme rybníček, míváme dvě party lidí se psy, ale to je fakt všechno, co jsme za dnešní den potkali. Opět nás čeká lesní cesta a příjemný stín. Třetí z rybníků, ten opravdu koupací, kde je slyšet lidský cvrkot míváme bokem a dojdeme na další louku. Tam tý flekatici chvíli dovolím si zaběhnout a počuchat. A jen ji s Rumíčkem dozorujeme. Ještě chvíli pochodujeme lesem (kde si ta koza pitomá našla v křoví jakýsi granule a nevím zdaliž neochutnala a zdaliž si nepořídí nějakou potíř, protože kdo ví, co za granule to tam je :-/). Pak nás čeká nemilý překvápko, který v mapě nebylo. Cesta vede lomem, tuším že vápencovým, všude bílo, prach. No to jsme zrovna na závěr moc nechtěli, ale co už. Hned vzápětí je cedule Krásno a to už jsme jen kousek od auta, říkám si. Ale ono ne-e. Ještě musíme projít úplně skrz. Je dost vedro a při pochodu městečkem mají pesani jazyky jak kravaty. Naaaštěstí, naštěstí, je u auta ten potůček, takže si tam na závěr můžou vlézt, ochladit si ťapíčky a napít se před cestou.

V Bochově se stavíme na dláběs a já si pak zase sednu za volant a stanu se velitelem vozu.

Pěkně až zpátky do chalupy. Cestou se stane malý zázrak a Rumíček na chvíli usne v pelíšku. Ovšem ne na moc dlouho. To by ztratil imáge ☹ . Jen ho to na chvíli přemohlo, spát v autě on prostě neumí. Nechal si to zase až na doma, kde opět obsadil sám samotinký celý gauč a měl ho jen pro sebe.